

vrij uitspreken . . . zou hem wel iets slechter afgaan, dan juist dit?

Gelukkig sprak Siria dadelijk door.

„Ik vroeg u mij klaren wijn te schenken; dan zou ik 't ook doen. U heeft 't niet gedaan; dus doe ik 't nu maar alleen. — Natuurlijk begrijp ik . . . langzamerhand . . . zoo ongeveer . . . hoe u er toe gekomen is mij op te zoeken . . . Ik heb . . . vroeger . . . wel eens . . . gevreesd, dat er iets dergelijks van zou komen; maar het was nu al zoo lang uitgebleven . . . Kijk eens: Als ik kortaf zeg: ik laat mij door niemand verbieden naar den Haag te gaan, dan scheiden we als kwade vrienden, dan blijft uw huis voor me gesloten en dan winnen wij er geen van beiden iets bij. — Zeg ik even kortaf: 't is goed; ik zal doen wat u verlangt, dan laad ik een zware verdenking op me en al weer . . . winnen wij er geen van beiden iets bij. In het eene en het andere geval blijft *u* zitten met uw zwarte gedachten en *ik* met de noodzakelijkheid om, tegen mijn zin, aan de uitnoodiging van mevrouw geen gevolg te kunnen geven. Is dat waar of niet?”

Blank bromde iets onverstaanbaars. Het gesprek nam een heel andere wending, dan hij gedacht had. Ondanks Siria's kameraadschappelijken toon voelde hij zich getrotst en, dat deze militair, in zijn ongelijk en zijn afhankelijkheid, zoo iets durfde, maakte hem weer verlegen, zwak, onhandig. Haast dreigend klonken Siria's woorden hem in de ooren.

„U moet me goed begrijpen. Die verdenking zou me koud laten, als ik werkelijk schuld had. Principes houd ik er niet op na. Om *de* moraal heb ik me nooit bekommerd. Maar . . . in het gegeven geval wil ik nu eenmaal niet verdacht worden . . . in 't bijzonder niet door u en wel . . . om uw vrouw.”

Een oogenblik was 't den referendaris, of een gouden zonneglans eensklaps de kamer vulde en doordrong tot diep in zijn hersenen. Een geestdriftige vreugde doorjubelde zijn ziel en hij wilde Siria's hand grijpen, hem danken voor zijn woorden; maar aanstonds leefde ook zijn beklemmend wantrouwen weder op en vond hij in dat „om uw vrouw” een bevestiging van zijn argwaan. Dus gromde hij alleen:

„Dat is zeker heel ridderlijk; maar . . .”

„Ach, wat ridderlijk! Laten wij toch niet schermen met woorden, waarvan wij den zin niet meer voelen!”

Hefstig was Siria uitgevallen; een wrevelig gebaar bewees, dat 't hem berouwde.

Weer sprong hij van zijn stoel op, liep achter Blank om en ging voor den schoorsteen staan.

„Neem me niet kwalijk, dat ik zoo'n drukte maak om een woord; maar . . . die ellendige dingen zijn zoo ergerlijk banaal geworden! . . . Daar . . . ik wil nu openhartig zijn. Ik wil u bekennen, wat er ten opzichte van mevrouw in mij om is gegaan . . . nog omgaat en . . . ik weet niet, hoe dit te doen! Het eene woord klinkt mij nog belachelijker dan het andere; niet één drukt juist uit, wat ik gevoel en zeggen wil. Misschien is 't maar het beste eenvoudig te zeggen: ik heb uw vrouw lief. — Blijf nu, wat ik u bidden mag,